

V PUJADA A MORELLA

Enguany és la tercera vegada que faig la marca a Morella, agraïnt a la Ponya Valencianista tant bona idea i a tots els participants.

Sempre he anat a peu i en dos trams, dormint a Catí i continuant a la matinada amb la resta de mebres que ixen de nit. I encara que ja feia dos anys seguits que anava, aquesta ha estat quasi igual que les altres, quasi perquè per a mi ha estat més cansada.

Vora les dos i vint ja estàvem tots preparats per eixir i començar la V pujada a Morella. N'èrem cinc del poble: Vicens, Rocher, Irma, Carlos Valls i jo, després un altre grup de Vilanova integrat per Otilia amb les seues filles Maria Amparo i Blanca, Tere, Maribel, Cella i Quico.

Passats dos minuts de les dos i trenta vam eixir del Frankfurt, i fent la foto de rigor empenquèrem la marca anant pel camí de les Fontanelles fins el pou de la torre Ebri, on vam aprofitar per fer un tragueta, ja que el sol calentava i prou.

Continuàrem tots fresquets i animats passant pel mas d'Atanasio, mas de Bossota i aplegàrem a la Caseta, la Caseta del Procurador, on ja va sent costum d'altres anys pegar una remulladeta en la bassa. Així ho vam fer, i encara que no ostava plena ens refrescàrem un poc de la calor que feia.

Abans de creuar el barranc de la Valltorta fèrem una paradera per menjar alguna cosa i agafar forces, ja que el barranc és un poc fotut. Tots, tots ens endugèrem un record de la Valltorta, una de les companyes que pujaven per la nit també té un bon recordatori: quan pensava tota confiada que s'agafava a un romer va

resultar ser un card, i és que només calia mirar-nos barços i cames per veure les rascanyades de les argelagues o els cards. Entre la calor que feia i la costera del barranc la gent s'anava quedant darrere. Otilia i Tere, les nostres amigues de Vilanova, no podien. Cinc minuts per descansar, fer un tragueta i recuperar l'alè, i continuàrem pel mas de Sabolla eixint a la carretera de Tirig, davant del Mas de Navarro.

Otilia, la seua filla Maria Amparo i Tere s'anaven quedant darrere, fins que van optar per seure a una ombra, ja acodirien al càmping en passar el cotxe que havia d'anar a buscar-les per després portar-les a Vilanova. Els altres, Quico i Blanca, a poc a poc i al seu pas van anar fent i la rosta al trotet, perquè segons deien, anàvem molt malament de temps.

Cap a les sis i vint aplegàrem al càmping, recuperàrem forces i ens acomiadàrem dels nostres amics fins una altra ocasió, però abans de marxar Rocher va dir: "Què no ens banyarem als pous?", Irma, Vicens i jo enseguida estiguèrem preparats, menys Carlos que no va voler i que no deixava de repetir que arribaríem a la nit. Vora les set ens anàvem del càmping per un caminet endinsant-nos en la muntanya. En la llunyania es veia el càmping, i davant de nosaltres, unes boniques barraques de pedra molt ben fetes. Quina paciència per fer allò!

Tapat per les argelagues, el "caminet" no es distingia molt bé, però es podia veure gràcies als mollons que any rera any ens fan de guia per allà on hem de passar, i que Juan José i Rocher van tenir la pa-

Abans d'eixir, la foto de rigor.

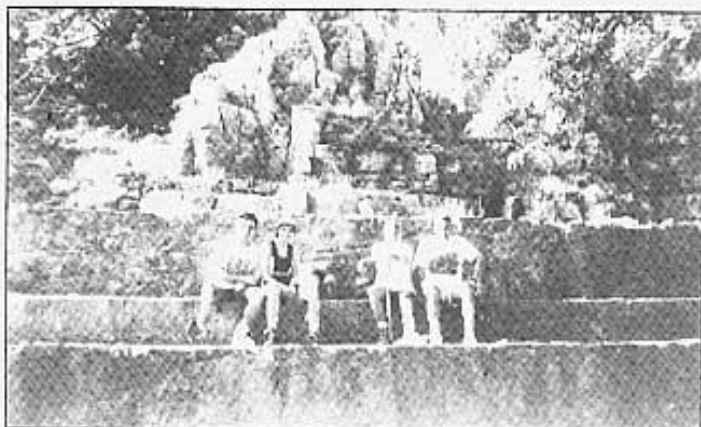
Punjant el barranc de la Valltorta.

Rocher, saltant el tancat dels bous.

Per fi, ja estàvem a Catí.

Fent un descanset als abouradors del Mas de Salvassòria.